

Mevsim Gülbahar Nikah Hazırlıkları

– AliKemal · 14 Ocak 2016

Halil Kaya, arabayı çalıştırdıktan sonra Ümmühan'ı

pmek için uzandı. "Hani benim pcgm?"

Ümmühan, onu ittirerek üstünden uzaklaştırdı. "Babamlar camda! Sırası mı?"

Halil Kaya, evin penceresine bakarak Bahri beyle Ayşe hanımın baktıklarını gördü. "Ah, zr dilerim!

Unutmuştum onları..." Gerçekten zlmş ve mahcupolmuştu.

Onun bu halinden etkilenen kız, Halil, arabayı vitesine geçirip hareket edeceğisırada, uzanıp, onu dudaklarından öptü. Oğlanı uzun uzun pp, ayrıldıktan sonra, "pşmek utanılacak bir şey değilmiş," diyerek gülümsedi.

Halil Kaya, utanarak evin penceresine bir göz attı. Bahri bey ve Ayşe hanımın olmadıklarını gördü. "Bak, onları utandırıp kaırttın."

Ümmühan da pencereye bir göz atarak, "Bence bizi, rahatça pşelim diye rahat bırakmak için, içeri girmişlerdir," dedi.

Halil Kaya, arabayı hareket ettirdi.

"Hayır, senden utandıkları için..."

"Hayır. Anlayışlı oldukları için..."

*

Halil Kaya arabasını 'Belediye Sarayı' avlusundaki araç kalabalığı arasında bir boş yere park etti.

Arabadan indiler. Halil, arabanın arkasında Ümmühan'ı bekledi, bir eliyle, içinde nikah evrakları bulunan yarım kapaklı dosyayı tutarken, öbür eliyle Ümmühan'ın elini tuttu. Elele tutuşarak gidip, belediye binası içine girdiler. Aralarında sevimli mimiklerle konuşarak, binadan girip geniş merdivenlerden üst kata ıktılar. Nikah Müdürlüğü bürosunun kapısını açıp içeri geçerken ellerini bıraktılar.

Halil Kaya. Nikah Müdürlüğü ofisinde birkaç masada oturan memurlardan birisinin önüne varıp, elindeki yarım kapaklı dosyayı uzattı.

"Sizden dn aldığım formu getirdim. Nikah muamelelerimiz için."

Memur, Halil'in elinden dosyayı aldı, inceledi, sonra; "Sağlık raporlarınız noksan. Onları da tamamlayın, öyle getirin!" dedi.

"Sağlık raporu mu?"

"Hkmet Tabibinden... Evleneceğiz deyin, o verir!"

"Devlet Hastanesinde mi? Nerede, o hkmet tabibi?"

Memur, dosyayı Halil'e uzatırken, "Sağlık ocaklarında... Herhangi birinden alabilirsiniz," dedi.

Halil Kaya, uzatılan dosyayı alarak, "Oldu. Sağ olun!" dedi. Ümmühan ile birlikte bürodan ıktılar.

Halil ve Ümmühan büronun kapısı önüne çıktıklarında, hemen elele tutuştular, öylece koridordan yürüyüp geniş merdivenlerden zemin kata indiler. Belediye Sarayının kapısından çıkararak arabayı park ettikleri yere doğru gelmeye başladılar.

Ümmühan, "Nereye gidiyoruz, aşkım?" diye sordu.

“Evlere...”

“Evlere mi? Sağlık ocağına değil mi?”

“Biliyorsun da, niçin soruyorsun o halde?”

“Aşkım, sağlık ocağı nerede diye sordum ben...”

“Hayır, öyle sormadın. Sadece, nereye gidiyoruz, diye sordun!”

“Sağlık Ocağına gitmek için nereye gidiyoruz diye öyle sordum.”

“Sağlık Ocağı için, demedin... Sen çok yalancı bir kızsın, biliyor musun? Evlendikten sonra da, kimbilir ne yalanlar uydurup, beni parmağında oynatacaksındır sen!”

“Ne alakası var şimdi?”

“Var efendim, var! İnsan, yedisinde ne ise yetmişinde de odur...Şimdiden böyle yalan söylediğine göre, o-ooo!... Evlendikten sonra, ‘kocacım, kocacım, kocacım, seni çok seviyorum kocacım’ diye yalan söyleyerek beni işe yollayıp, ben işe gidince de akşama kadar uyuyacaksınız. Sonra da, akşama kadar ev işlerinden çok yoruldu diyerek yine yalan söyleyerek, bana bir öpücük bile vermeyeceksindir...”

Arabanın başına gelmişlerdi.

Ümmühan, Halil lafı uzatınca, onun, kendisini kızdırmak için saçmalamaya başladığını anlayarak; onu susturmak için sesini yükseltti. “Hayal gücün çok geniş, Aşkım! Beni dinler misin!”

Halil Kaya, arabanın kapılarını açmak için davranırken, “Efendim?” diye sordu.

“Bana söyler misin, sağlık ocağı nerede? Nereye gideceğiz şimdi?”

“Bilmiyorum.”

“O halde, birisine sorup öğrenseydik ya...”

“Sahi! Niye sormadık?”

“Şeytanlık düşünmekten, aklına gelmedi de onun için...”

“Şu Polis Noktasında ki polis memuruna sorup geleyim mi?”

“Bir zahmet...”

Ümmühan, arabanın yanı başında onun gidip dönmesini beklemeye başladı. Halil Kaya’nın girişte ki Polis noktasına giderek, polise nezaketle yaklaşarak sordurduğunu, polise sorduğu sorunun karşılığında, adamın el kol hareketleriyle bir yerleri tarif ettiğini görüyordu.

Halil Kaya, geri geldikten sonra, “En yakın Sağlık Ocağı, hemen şurada, Kaymakamlık Binasının karşısındaymış. Arabayı almadan gidelim mi? Ne dersin?”

“Elbette...”

Yeniden el ele tutuşarak, yürüdüler.

Halil Kaya, muzipçe, “Ee, nerede kalmıştık?” diye sordu. Sonra da hatırlamış gibi yaparak; “Ha, evet, senin yalancılığından konuşuyorduk...”

Şakalaşarak, öylece elele, yürüyüp gittiler.

*

Sağlık Ocağında ki doktor odasında masa başında dikilen Halil ile Ümmühan,Genç doktorun, sorduğu birkaç soruya cevap verdiler.

“Aranızda akrabalık ilişkiniz var mı?”

“Yok, efendim.”

“Herhangi bir zührevi hastalığınız var mı?”

“Yok, efendim.”

Aynı soruyu ikisinin de cevaplamasını istedi. “Sizde?”

“Yok.”

“Daha önce de geçirmediğiniz, değil mi?”

“Yok.”

“Hayır.”

Genç Doktor, sorularını sorup bitirdikten sonra matbu bir evraka bir şeyler yazıp, altını imzalayarak verdi. “Hayırlı olsun!”

“Teşekkür ederiz!”

Doktorun verdiği raporları alarak odadan çıktılar.

Belediye Nikah Müdürlüğündeki Memura dosyayı teslim ettiler.

Memur, dosyayı inceledikten sonra, “Tamam,” dedi.

Halil Kaya, merak ederek, “Nikah muamelesini ne zaman yaptırabileceğiz?” diye slordu.

“İsminiz önümüzdeki hafta askıya çıkacak. Oradan bakar, öğrenirsiniz gününüzü.”

“Bir hafta sonra mı? Ama... Ama, bir hafta sonra ben, görev yerime gitmeliyim. Bizim bu haftanın içinde nikahlanmış olmamız gerekiyor...”

“Ben ne yapayım kardeşim? Elimden bir şey gelmez benim!”

Halil Kaya, bu bilgi karşısında büyük hayal kırıklığına uğradı.

“Bakın, bir hafta sonra gitmek zorunda olduğum yer, Muş. Oraya, evlenip, bu hanımefendiyi de götürecektim, ama bu nikâh olmazsa götürmem. Bir şeyler yapamaz mısınız?”

Memur, ısrar karşısında sıkıldığını belli ederek, “sevgili kardeşim!” diye çıktı. “Bunun böyle olması medeni kanunun bir sonucu. Kanun gereği, eşlerin birbirleriyle evlenmelerine mani bir halin olup olmadığının araştırılması için beklemek zorundasınız.”

Halil Kaya’nın canı çok sıkılmıştı. “O halde evraklarımızı iptal edelim, verin de; sanırım bu evlilik olmayacak.”

Hem bunu söyledi, hem de korkuyla Ümmühan’ı gözledi; kızın çığlıklar atarak ortalığı ayağa kaldırmasını umuyordu, ama Ümmühan, onu yanılttı. Memura, “yıldırım nikahı nasıl oluyor?” diye sordu. “Sanırım onda askı olayı yok.”

“Yok mu?” Halil Kaya’nın, ‘yıldırım nikâhı’ diye bir şey duymuşluğu vardı ya, bunun hep iki insanın tanışır

tanışmaz birbirlerine ‘yıldırım aşkıyla’ tutulduktan sonra, ‘ertesi gün evlenmeye karar vermeleri olduğunu sanıyordu. ‘Gerçi biz de evlenmeyi yıldırım hızıyla kararlaştırdık sayılır... Deli kız, insanların yıldırım aşka tutulduklarında nikâhlarının da yıldırım hızıyla kıyıldığını sanıyor, galiba,” diye düşündü.

Ümmühan, ona, “Sanırım, yok,” dedi. Memura hitaben, “yok, değil mi memur bey?” diye sordu.

Memur, onu, “doktor raporuyla ya da mahkeme kararıyla yıldırım nikahı kıyılabilir, evet,” diye yanıtladı. “Böylece, iki, üç gün içinde nikah işlemi yaptırılabilir biliniyor.”

Halil Kaya, bu sürpriz haberle, birden umutlandı. “Yıldırım nikahı yaptıralım biz, madem.”

Memur, diğer masalardaki memurları gözleyerek, sesini yükseltip, “dosyanızda sağlık raporlarınız noksan!” dedi. Masasının çekmecesinden çıkarttığı iki adet sağlık formuyla birlikte, onların arasına

sokuşturduğu eski sağlık raporlarını Ümmühan'ın eline tutuşturdu. "Bir sağlık kuruluşuna giderek, bu sağlık raporlarını doldurtup onaylatarak getirin!"

Halil Kaya, "onu yapmıştık ya," diyecek oldu, Ümmühan'dan çimdigi yiyerek sustu.

Ümmühan, "olur memur bey," diyerek evrakları aldı. "Biz bunları da tamamlayıp getirelim madem ki!"

Halil Kaya, aptal aptal bakınarak onun yanı sıra yürüyüp, oradan ayrıldı. Büro kapısından çıkar çıkmaz, "o çimdik niyeydi? Ne oluyor?" diye sormaya başladı

Ümmühan, gülümseyerek, "anlayamadın mı? Adamcağız, sağlık raporlarını değiştirmemiz için geri verdi.

Şimdi, yıldırım nikahı için nasıl bir rapor gerektiğini öğrenerek, o şekilde bir rapor alacağız," dedi.

Halil Kaya, kendisinin anlayamadığı cinlik karşısında kızın uyanıklığını bir kez daha takdir etti.

Yeniden sağlık ocağının yolunu tuttular.

Genç doktor, onları yeniden karşısında görünce, meraklanarak, "verdiğim evrakta bir yanlışlık mı varmış?" diye sordu.

Halil'in konuşmasına fırsat vermeden, Ümmühan cevapladı onu. "Yalnızlığı biz yapmışız efendim. "Size, yıldırım nikahı için rapor gerektiğini söylemeyi unutmuşuz. Halbuki biz, yıldırım nikahı ile evlenmek istiyorduk." Adamın verdiği eski raporları iade ederek, "mümkün ise, bunları değiştirmenizi rica etmek için geldik," diye ekledi.

Genç doktor, eski evrakları teslim alarak, "tamam, ben bunları iptal edeyim," dedi; "ama, istediğiniz raporu benim vermeğe salahiyetim yok. Onun için hastanedeki mütehassis hekimlerden birine çıkıp, sağlık nedeniyle ivedi olarak evlenmesi gerekmektedir, diye sağlık heyetinden rapor alacaksınız."

Halil Kaya bu defa tutamadı kendini, "hayda..." diye uzatarak şaşkınlığını belirtti. "Bir sağlık raporu almak ne kadar zormuş. Şimdi de hastane hekimi ile görüşeceğiz ve tabii ki, acele evlenmemizi gerektirecek bir hastalığımız olmadığından, oradaki hekim sizin gibi anlayışlı davranmayacak."

Genç doktor, onun haline güldü. "Tamam, tamam, siz formları bırakın bana, ben nisaiye ya da üroloji hekiminden bir rapor temin edeyim sizin için, yarın akşamüzeri beş civarında gelip buradan alın. Rapor için yüz lira kadar masrafınız olacak. Onu da bırakırsanız..."

Halil Kaya istenen parayı hemen çıkartıp masanın üstüne bıraktı. "Biz yarın beşten önce geliriz, doktor bey."

Doktor parayı alıp çekmecesine atarken, "Tamam, tamam, gelin!" dedi.

Doktora minnetlerini belirte belirte, binlerce teşekkürle ayrıldılar oradan.

Halil arabayı park ettiği yerden çıkarttı; arabaya binerek yola koyuldular. Trafığın içinde ilerlemeye başladılar.

Ümmühan'ın ahiret sorgulamaları başladı hemen; Halil'in de sabırla 'cevap' yetiştirme çabaları...

"O evraklar, bizim, evlenme evraklarımızdı..."

"Bizim. İkimizin..."

"Koymayı unuttuğun herhangi bir şey yoktu inşallah!"

"Sen de gördün, memur kontrol etti ya?"

"Tamam."

"Evet."

"Bir hafta içinde evlene bilecekmışiz..."

“Öyleymiş...”

“Nikâh günümüzü erkene alacaklarmış...”

“Öyle...”

“Ne zaman?”

“Ne, ne zaman?”

“Kaç gün sonra, yani?”

“Nikah günümüz mü?”

“Evet.”

“Ne bileyim ben? Birkaç kez nikahlanmadım ya... Yarın sağlık raporlarını götürünce öğreniriz, nasıl olsa...”

Ümmühan sustu, düşünceli, arabanıniçinden biraz çevreyi seyretti. Sonra,

“Aşkım...”

“Efendim?”

“Biz, şimdi evlenecek miyiz, yani?”

“İşlemleri başlattık ya?”

“Yani sen benim kocam mı olacaksın?”

“Evet. Sen de benim karım...”

“Benimle nikahlanacaksın... Ne hoş! Mesut musun, bunun için?”

“Çok... Ya sen?”

“Ben?... Ben... Mesut olmaz mıymışım?”

“Müracaatımızı yaptık, bir hayırlı olsun deyip, kutlama öpücüğü bile vermedin. Nereden belli?”

“Sen de bana demedin?”

“Hayırlı olsun!”

Ümmühan, oğlanı yandan bir öper;

“Hayırlı olsun, aşkım!”

“Beni seviyorsun, değil mi?”

“Hem de çok...Dünyalar kadar. Ya sen beni?”

“Ben seni, senin beni sevdiğinden daha çok seviyorum...”

“Hayır. Ben seni, senin beni sevdiğinin tam iki misli daha çok seviyorum...”

“Sen beni ne kadar çok seversen sev, ben seni, senin beni sevdiğinden daha çok seviyorum...”

Ümmühan, Halil'e iyice yanaşıp, başını onun omzuna koydu. Halil, direksiyon kullanmakta biraz zorlansa da, ses çıkartmadı.

Ümmühan, kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldandı. “Çocuklarımız da olacak...”

“Senin çocuğun olmaz.”

Ümmühan, heyecanla doğruldu.

“Niyeymiş o?”

“Sen kendin çocuksun daha...”

“Beni çocuk gibi mi görüyorsun?”

“Öylesin...”

Ümmühan, gömleğinin önünü açtı, sutyenli göğüslerini Halil'e doğru çevirdi.

"Bunlar çocukta olur muymuş?"

Halil Kaya, kısa bir şaşkınlık sonrası, "Kapat gömleğini! Herkes görsün mü istiyorsun?" diye çıkıştı.

Ümmühan, gömleğini kapatırken, Halil'in elini tutup

gömleğinin içinden sokmak için uğraşmaya başladı.

"Okşa onları, haydi!"

Halil Kaya, direniyordu.

"Sen hem çocuksun, hem terbiyesizsin! Biliyor musun?"

Ümmühan biraz daha şımarıp, Halil'in elini daha güçlü çekiştirmeye başladı.

Halil Kaya, dikkati dağıldığı için, o andadört yoldaki trafik lambalarına geldiklerini fark edemedi. Tam önünde, kırmızı ışıkta ansızın duran bir kamyoneti son anda fark etti. Ani bir refleksle, Ümmühan'ı ittirerek firene bastı, ama arabasını tam zamanında durdurmaya muvaffakolamadı.

Öndeki kamyonete pekde hafif sayılamayacak biçimde çarptılar.

Ümmühan, hem Halil'in ittirmesi hem de çarpışma ve fren neticesinde kisarsıntı ile öne doğru fırladı ve başınıtorpidonun üst tarafına çarparak, alınındanyaralandı ve fenalaştı. Halil, arabadan indi,öne koştu. Arabasının ön farı dağılmış ve ön tampon kopmuş, kaporta çökmüştü.Öndeki kamyonette herhangi bir hasar

görünmemekteydi.

Kamyonet şoförü de inerek geldi, kendi aracını kontrol etti. Zayıf Halil'in arabasında olduğunu görünce,"Geçmiş olsun! Dikkatli olsaydın ya biraz!" diye söylendi.

"Aniden durdun..."

Çıkan çarpma sesi ve fren sesi yoldaki insanların toplanmaya başlamasına sebep olmuştu.

Toplananlardan bir adam, arabanın içindeki Ümmühan'ı işaret etti. Telaşlı, "Arabadaki bayanın başında kanaması var!" diye seslendi.

Halil Kaya, aceleyle arabasına döndü, Ümmühan'a görerek telaşlandı. "Ne oldu, sevgilim? Neyin var?"

Ümmühan cevap vermeye çalıştı, ama şok halindeydi.

Halil, aceleyle arabasını geri vitese aldı, kamyonet şoförüne, "Yaralım var. Hastaneye götürmeliyim. Bir hasarın varsa, gelip hastane acil servisinde bul beni de yaptırırım," diye seslendi.

Kamyonet Şoförü, onun arkasından "Bende bişey yok..." diye seslendi.

Halil, kaza yerinden açıldı, dört yoldan sağa saparak hastane yolunda gitmeye başladı. Arabanın, yere sürtünen ön tamponundan gelen sinir bozucu ses duyulmaktaydı.

Ümmühan, gömleğinin eteğini kanamasının üstüne çekip bastırarak, "Başımı vurdum. Gözlerim kararıyor," diyerek inledi.

Halil arabayı iyice süratlendirdi. Hastaneye ulaştıklarında, arabasını hastanenin acil kapısına yanaştırdı. Arabadan indi. Ümmühan'ın tarafındaki kapıya geçip açtı. "İnebilecek misin? Yürüyecek misin, sevgilim?"

Ümmühan, "Yürürüm," diyerek inmeye başladı.

Halil Kaya, kızın kolundan tutarak onu aşağı indirdi. Kız

indikten sonra bir an sendeledi. Halil, onu kucağına aldı, acil servis kapısına doğru götürmeye başladı.

Tam o arada önündeki sedyeyi ittirerek bir hastabakıcı ile hemşire koşturup geldiler.

Hemşire, "Trafik kazası mı?" diye sordu.

Halil Kaya, yanına getirilen sedyeye yatırdı kızı, o arada hemşireyi de, "Ani fren yapınca, başını çarptı öne," diyerek yanıtladı.

Sedyeyi ittirerek kapıdan içeri soktular.

Hastabakıcı ile hemşire sedyeyi acil polikliniğine soktular.

Hemşire, Halil'in girmesine engel olarak, "Siz burada bekleyin!" dedi.

Acil koridorunda gelen giden hastalar,koşturan görevliler, taşınan yaralılar...Tam bir curcuna görüntüsü vardı. Halil,

sürekli poliklinik kapısını gözleyerek beklemeyi sürdürdü. En sonunda hastabakıcının sürdürdüğü tekerlekli bir sandalyede oturtulmuş vaziyette çıkartıldı Ümmühan, başında yapıştırılmış büyükçe bir tampon ile bantlar vardı.Hastabakıcının yanında ilerleyerek onu sıkıştırmaya başladı. "Ne oldu? Nesi var? Nereye götürüyorsun?"

Ümmühan, Halil'e eliyle temas ederek, "Aşkım, bir şeyim yok. İyiyim ben. Telaşe yapma!" dedi,

Hastabakıcı, "Röntgene... Sen kal burada hemşerim!" diyerek ilerlemeyiş sürdürdü. "Doktor hasta yakınını ister şimdi! Biz, az sonra geliriz zaten."

Halil onların gerisinde kalıp poliklinik kapısına dönerken arkalarından baktı.

Hemşire, polikliniğin kapı arasından göründü. "Siz, hasta yakınıydınız, değil mi?"

"Evet."

"Şu, karşıdaki odaya gidip, oradaki memura, acile getirdiğiniz hastanın yanında sağlık karnesinin olmadığını, bir taahhütname istediğimizi söyleyin..."

Halil Kaya, "Olur," diyerek gösterilen odaya koşturup girdi. Çok geçmeden, girdiği odadan elinde bir evrakla çıkarak gelip polikliniğin kapısını tıklattı.

Kapıyı aralayan hemşire, "Tamam mı?" diyerek onun getirdiği evrağı elinden aldı. "Bekleyin..."

Yanına, "Kapı önündeki araba sizin mi?" diye sorarak, bir adam geldi.

"Evet."

"Yolu kapatmışsınız. Çekiverin!"

"Olur."

Adamla birlikte acil önündeki arabasının yanına gitti. Arabaya binip çalıştırarak, manevralar yapıp, arabayı kenarda uygun bir yere yanaştırdı. Onun boşalttığı kapı önüne bir ambulans yanaştı. Halil, arabanın kopmuş tamponunu epeyi uğraşarak çıkarttı yerinden, arabanın arka bagajına soktu. Sonra geri, acil polikliniğinin önüne geldi yeniden.

Hastabakıcı, götürdüğü Ümmühan'ı aynı şekilde geri getirdi.Halil, onların geldiğini görerek, yanlarına gitti. Kızı, heyecanlı, "Nasılsın sevgilim? İyi hissediyor musun kendini?" diye sorgulamaya başladı.

Ümmühan, kucağında ambalajı içinde bir röntgen filmi tutmaktaydı. "Üzülme sen aşkım, benim bir şeyim yok," derken hastabakıcı onu polikliniğin içine soktu.

Ümmühan, çok geçmeden, eteği kan içindeki gömleği ve alnındaki yara tamponu ile ortaya çıkmış üzücü görüntüsüyle geldi yanına. "Haydi, gidelim aşkım."

"Anlat önce! Bir şeyin var mıymış? İç kanama filan..."

“Saçmalama! Öyle bir şey olsa, yollarlar mıydı? Küçük bir kesik, o kadar... Haydi çıkalım şuradan, ne olursun!”

Halil’in elini tuttu, hastahanedan çıktılar. Arabanın yanına geldiklerinde Halil, sevgiile sınımsıkı sarıldı kıza, onu uzun süre bırakmadı, öylece sarılarak tuttu. “Sana bir şey olacak diye çok korktum...”

“Görüyorum. Araban hurda gibi olmuş, onu gözünün gördüğü yok...”

“Arabanın canı cehenneme! Sana bir şey olmadı ya, ona bak sen.”

“Oldu!”

Halil heyecanlanarak, “Sana mı bir şey oldu?” diye atıldı.

Ümmühan, “Bana bir şey oldu,” deyince; Halil Kaya, daha da heyecanlandı.

“Korkutma beni! Ne oldu, söyle.”

“Senin de çok terbiyesiz bir adam olduğunu anlamış oldum...Deminden beri milletin ortasında, sarılıp duruyorsun bana. Herkes bize bakıyor!”

Halil, irkilerek ayrıldı ondan. “Affedersin!” Ümmühan’ın bineceği kapıyı açıp tuttu. “Haydi gidelim de şu arabanın da pansumanını yaptıralım sanayide.”

Ümmühan, arabaya bindi. “Gidelim,” dedi.

Halil Kaya, yola çıktıktan az sonra, bir konfeksiyonmağazası önünde durdu. “Sana bir tişört alalım şuradan da, şu kanlı gömlektan kurtul.”

“İyi olur. Ben inmeyeyim. Sen ucuz bir şey alıp geliver.”

Halil Kaya, arabadan indi, mağazaya gitti; az sonra elinde bir

paketle döndü. Arabaya bindikten sonra paketi Ümmühan’a verdi. “Al, bak bakalım, beğenecek misin?”

Ümmühanaldığı paketi açtı, içinden üzerindeki gömleğe çok benzeyen bir tişört çıktı. “Güzel. Bu bana aldığın ilk hediye, farkında mısın?”

Halil Kaya, arabayı hareket ettirdi. “Dışarısı kalabalık, buralarda değiştirme istersen. Az sonra تنها bir yola girerim...”

“Tamam aşkım.”

Halil Kaya, yol boyunca gidip, Sanayi Çarşısı yolunda

kimselerin görünmediği bir yerde arabayı durdurdu. “Burada değiştirebilirsin...Giy bakalım, nasıl duracak.”

Ümmühan üzerindeki gömleği çıkarttı, Halil, onun üstüne eğildi, bir eliyle sutyenli göğüslerini okşamaya, diğer koluyla da kıza sarılıp, dudaklarını öpmeye başladı. Ümmühan, hiçbir tepki göstermeden onun hareketlerine bıraktı kendisini. Bu şekilde bir süre öpüştüktan sonra Halil bıraktı kıızı, arabayı yeniden çalıştırıp, hareket ettirdi. “Galiba, bunu yapmamı sen istemiştin.”

Ümmühan, “Evet. Ben istemiştin,” dedi. Tişörtü giyindi.

Halil Kaya, kıızın giyindiği tişörte baktı. “Fena değilmiş.”

“Göğüslerim mi?”

“Göğüs mü? Ne göğsü? Ben, göğüs filan görmedim.”

“Az önce mıncıkladın ya...”

“Az önce iki tane taş parçası alıydım elime... Onlardan mı bahsediyorsun yoksa?”

Ümmühan, “Kafamı kızdırma, açarım bak,” diyerek tişörtünü sıyrır gibi yaptı.

“Tamam, tamam...Yaramazlık yapma artık da, gidelim.”

“Teşekkür ederim!”

“Niçin?”

“Tişört için...Bugün bana ilkleri yaşattın hep. İlk hediyen, ilk defa göğüslerimi okşaman...”

Sanayi çarşısına girdiklerinde, kalabalık tamirci dükkanları arasında ilerleyerek bir araç servisi buldular. Halil, arabayı dükkanın önünde durdurduktan sonra, indi, dükkana doğru yürüdü.

Ümmühan, arabanın içinden onun, kendisini karşılamaya gelen tamirciye arabanın önünü göstererek bir şeyler tarif ettiği ve adamın da, arabayı dükkandan içeri çekmesini tarif eden hareketlerle konuştuğunu görüyordu. Halil Kaya arabaya döndü, çalıştırdı, dükkandan içeri soktu. O arada tamirci de, başka iki tamirci ile birlikte, elinde ambalajını açarak çıkarttığı bir far takımıyla arabanın önüne geldi. Adamlar epeyi uğraşarak, çalışmaya, Halil de, onların yanına giderek, adamların yaptığı işi seyretmeye başladı. Adamlar farı değiştirdi, ellerindeki balyoza benzer ağaç ve demir aksamli aletlerle arabanın çökmüş kaportasını döverek düzeltmeye, arkasından da, düzelttiği yeri macunlamaya başladılar.

Tamirci, İş bittikten sonra, “Tamam. Şimdilik bu kadar idare eder. Sonra getirirseniz boyasını da yaparız,” dedi.

“Eline sağlık usta! Getiririm...”

Ümmühan Halil’in çıkarttığı paraları adama verdiğini ve adamla tokalaştığını görünce işin bittiğini anladı.

Halil Kaya, arabaya girdikten sonra, arabayı çalıştırıp, geri geri çıkarken, “Beklerken sıkıldın mı?” diye sordu.

“Seni yıllarca bekledim ben, sıkılmadım da; şimdi yarım saat beklediğim için mi sıkılacakmışım?”

Halil, ona gülümsedi.Sanayi çarşısından şehir merkezine doğru hareket ettiler.

Ümmühan, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Sen nereye istersen...”

“Karnım acıktı. Yemek yemeye götür beni!”

“Emredersiniz, küçük hanım!”

.../...